

werker wordt. Neen, het is in hun oogen zóó rein en zuiver, dat er niets aan ontbreekt. Moeten wij niet-spoorwegartsen ons nu hierbij maar neerleggen? Ik zou den niet-spoorwegartsen willen toeroepen: „verzamelen”, zoodat wij de Maatschappij dwingen zich in dezen uit te spreken.

Utrecht, 28 Mei 1921.

G. F. GEZELLE MEERBURG.

GRENSMISÈRE.

Eerst heden kwam door toevallige omstandigheden het stukje van JANKNECHT onder mijn oogen. Daardoor schoten mij twee gevallen van schotverwondingen te binnen, die ik heb gezien in de jaren, toen ik moest meehelpen de zuidergrenzen te verdedigen. Schietpartijen kwamen bijna dagelijks voor, doch gewonden bij uitzondering. Waar dan die kogels bleven wist niemand. Alleen vertoonden de meeste grenspalen ontelbare geheimzinnige deuken en hazen en konijnen bleken na de mobilisatie uitgestorven in die streken.

De eerste „merkwaardige” verwonding, die ik zag, was bij’ een smokkelenden soldaat, die een inschotopening had juist links naast de hartfiguur en waar de kogel rechts (achter) naast de wervelkolom was uitgekomen. Het projectiel was, gezien de snelle genezing met kleinen haematothorax, juist tusschen hart en groote vaten „doorgescharreld”. Deze man had dus geboft. De tweede was een inboorling, die, weggekropen in een droge sloot, „eruit” geschoten was. Hij vertoonde bij inspectie 8 (zegge acht) schotwonden te weten: twee aan de rechter bil (wondkanaal niet diep onder de huid), twee aan het scrotum (in en uit), twee aan den penis (dwars er door) en twee aan den linker pols (ook dwars er doorheen). De „schutter” beweerde stijf en strak slechts *eens* geschoten te hebben en bij navraag van den patiënt bleekt deze gehurkt in de sloot gezeten te hebben gezeten met de linker hand afhankelijk tusschen de beenen, in welke houding de kogelloopbaan door alle genoemde organen kan zijn heengegaan. Deze man had dus niet geboft, alhoewel hij ook glad genas.

De vraag, of wij onze commiezen niet met proppenschieters en „klappertjes” zouden bewapenen, lijkt mij in ons *Tijdschrift* niet op zijn plaats, maar het schieten op een persoon, die wegloopt, kruipt, springt enz., is niet zóó makkelijk als JANKNECHT denkt.

Noordgouwe, 25 Mei 1921.

J. F. O. HUESE.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

WEENEN. — **De afdrijving in de Oostenrijksche volksvertegenwoordiging.** Sociaaldemocratische leden van den Nationalrat hebben voorgesteld, de strafwetbepalingen omtrent de afdrijving aldus vast te stellen: 1. Aan strafbare afdrijving maakt zich schuldig, wie, om welke redenen ook, *zonder toestemming der moeder* een zwangerschap afbreekt of tracht af te breken; de straf bedraagt dan één tot vijf jaren zware kerkerstraf, en, als daarbij de moeder in levensgevaar geraakt of ernstig nadeel aan haar gezondheid lijdt, vijf tot tien jaren. 2. Met zware kerkerstraf van 6 tot 12 maanden en boete tot 50000 kronen wordt gestraft, wie, *ook al is het met toestemming der moeder*, de afdrijving als beroep uitoefent of uit gewinzucht, indien gij, nadat de zwangerschap drie maanden gevorderd is, deze afbreekt of tracht af te breken. 3. Een zwangere vrouw kan worden gestraft met hechtenis van 1 tot 6 maanden, indien zij na de derde zwangerschapmaand afdrijving harer vrucht te weeg brengt of maakt, dat haar kind dood ter wereld komt; lijdt het kind daardoor blijvende schade aan zijn gezondheid, dan wordt de vrouw